

FORDÍTÁSOK.

Csalódás.

Tibullus elégiája.

Színebb bort! friss búmat borba hadd temetem :
 A feledés álma szálljon meg szememen.
 S ne költsön fel senki mámoromból engem,
 Pihenjen egy kissé búrakta szerelmem.
 Hajh ! mert zord órség áll lánykám kapujába,
 Lakat és keresztbe nagy gerenda zárja.
 Kegyetlen egy kapu ! csapjon a fergeteg,
 Juppiter hatalmas villámi verjenek.
 Kapu ! hozzád esdek, ki csak nekem nyiljál,
 S lopva ha fordítlak, ne nyikorogj mingyár'.
 Balgán hogyha zok-szót szoltam is ellened :
 Bocsáss meg, érje az mind saját fejemet.
 Tudod, feléd mennyi könyörgésem szálla,
 Hány virágfűzér hullt a kapufélfádra.
 Délia ! őseid' rászedni ne átalld,
 Ne félj, maga Vénus segíti a bárát ;
 Ifjut, ki uj küszöb vivásába fárad,
 Lánykát, tolvaj-kulcsesal ha nyitogat zárat.
 Tanit puha ágyból lopva kisuhanni
 Nesztelen a padlón el-végig osonni.
 Tanít a férj előtt néma beszéd-módra
 Titkos jelbe burkolt édeskedő szókra.
 Nem tanit mindenkit : csak a serényt — persze,
 Sötét éjjel kelni a kinek van mersze.
 Én bolygom a város homályos utczáit,
 Veszélyt a szerelem fejemről elhárít.
 Ő megvéd, senki rám fegyverrel nem támad,
 Rabló nem huzza le rólam a ruhámat.
 Mehet a szerelmes, bár merre akarja,
 Törbe nem lép : védi istennek a karja.
 Nem ártnak nekem éji hidegek,
 Nem nekem a zúgva özönlő fergeteg.
 Sebj ! csak Déliám az ajtót kinyissa
 És halk kopogással adja a jelt vissza.
 Rám ne nézz, ki szemközt jössz : férfi vagy asszony,
 Vénus csele kell, hogy titok maradhasson.

Léptiddel ne ijessz, ne kutasd ki-létem,
 Ne emeld a fáklyád világát elébem.
 Ki véletlen' meglát, ki ne mondjon mit se':
 Nem látott, nem hallott, hittel erősítse.
 Jaj a fecsegőnek, az megemlegesse
 Mi vérből, mily habból kelt ki Vénus teste.
 S úgy se' hinné férjed: megjósolta nékem
 Azt egy javas asszony nagy-igazán régen.
 Láttam, hogy lecsalta csillagit az égnek,
 Szavára gyors folyók más irányba tértek.
 Dala repeszt földet, holtat idéz sirbul,
 Porló csont a máglyán szavára megindúl.
 Árnyak sergét bűvös igéje leszegzi,
 Előbb tejjel hinti, s tovább úgy ereszti.
 Néki borús égről fellegek elszállnak,
 Néki havak esnek derekán a nyárnak.
 Egyedül az övé Médea varázsa,
 Hekate kutyáit csak ő zabolázza.
 E szerzett dalt nekem, csalnod könnyü véle:
 Dalold el háromszor s köpjél hármat végre.
 S nem hihet el semmit felőlünk az árva,
 Nem hinne szemének, ölembe ha látna.
 De mástól őrizkedj': meglát más egyebet,
 Egyedül én vagyok, kit észre nem vehet.
 Hiszek e jóslatban: hiszen azt is mondta,
 Szerelmem, ha tetszik, elbűvöli nyomba'.
 Fáklyával tisztított s bűbáj éjszakáján
 Varázsló istennek hullt fekete bárány.
 Nem gyógyulást esdék: viszonzást az égtől;
 Ne tudjak el-lenni soha nálad nélkül.
 Kőszivü az, ki bár birhatott vón' téged,
 Harczba rohant dórén hitvány zsákmány végett.
 Terelje a foglyok csoportját, nem bánom;
 Üssön hadi tábort letiport határon;
 Terhelje arany hím mind tetőtől — talpig,
 Bámulják, valahol gyors ménen iramlik:
 Én veled Déliám lehessen örökkön,
 Legeltetek bérczen, szántok egy pár ökrön.
 És hahogy öllek szerető karommal,
 Göröngyön édesen szunnyadok bizonynyal.
 Szerelmi üdv nekül biborba' mi hasznod,
 Sűrű könnyhullással éjed ha virrasztod?

A sokszinű szőnyeg, meg dagadó párna,
 Csermely csevegése szemed le nem zárja.
 De vajh téged, Vénus, szám még nem-e sérte,
 Hogy haragod verné bűnös nyelvem' érte?
 Mondják-e, szent helyre tisztátalan léptem,
 Isten oltáráról koszorut letéptem.
 Ha hibáztam, rögtön leborulok térdre
 Csók-hintve a templom szentelt küszöbére.
 Vezekelve térden be a földet kúszom,
 Fejemet a templom oszlopán szétzúzom.
 De vigyázz, gúnyosan ki bajom neveted,
 Istenek haragja szabad még te veled.
 Soknak vala gúnytárgy már ifjak szerelme,
 S vénségére Ámor igáját czipelte.
 Nyilt reszketeg ajka mézes-mázos szókra
 Ősz haját ujjával fürtökbe sodorta.
 Kapunyilást leste s a piacon látva
 Kedvese cselédjét elfogta utába'.
 Ifju- és gyerekhad tolong körülötte,
 S e rosz jel láttára köpnek gelebökbe.
 Kimélj engem Vénus! lelkem a te rabod:
 Tenvetésed úgy-e, elégni nem hagyod?!

Dr. CSENGERI JÁNOS.¹⁾

A 14-ik olympiai óda *(lyd hangnem)*.

— Pindaros. —

1. VERSSZAK.

Kafizos lány kebelén
 Tűz-méneket nevelő völgy gazdag ölen lakó
 Kellemek, ti a fényes Orkhomenosnak
 Öröknevű istennői, őrei még az ős Minüeknek:
 Kérlek esengve, figyeljetek rám! Hisz örömet ti
 Adtok a halandónak, hogy ha az
 Bölcs eszü, ha deli és ha harcza' kitűnő.
 Sőt lakomát nem ülnek az istenek sem,

¹⁾ Mutatvány szerző magyar Tibullusából. — A Philologiai társaság 1881. decz. 7-diki üléséből.